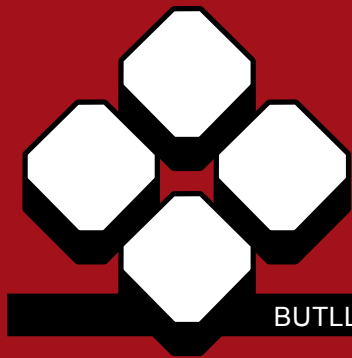

esquerra eixample

BUTLLETÍ DE L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNES I VEÏNS DE L'ESQUERRA DE L'EIXAMPLE

Desembre 2021 - Núm 102

**No deixeu mai de
fer bullir l'esperança**

BONES FESTES!

Serveis

OFICINA D'ATENCIÓ AL CIUTADÀ (OAC)
Aragó, 311
Telèfon d'Informació 010

SERVEIS

-AVV Esquerra de l'Eixample
Obert de 9h a 13h i de 17h a 21h
avvee2013@gmail.com
-Dones d'enllaç
www.donesdenllac.org
-APAM
www.apamassociacio.entitatsbcn.net

CENTRES CÍVICS

-Casa Golferichs. «El xalet»
Gran Via de les Corts Catalanes, 491
-Cotxeres Borrell
Viladomat, 2-8
-Centre Cultural Teresa Pàmies
• Centre Cívic Urgell
• Biblioteca Esquerra de l'Eixample-
Agustí Centelles
Comte d'Urgell, 145

SERVEIS SOCIALS

CSS NOVA ESQUERRA EIXAMPLE
Borrell, 305 altell
93 619 73 11
CSS ANTIGA ESQUERRA EIXAMPLE
Mallorca, 219 2º
93 619 73 11
PIAD. Punt d'Informació i Atenció a les
dones
Jardins Rosa Deulofeu
(c. Calàbria, entre Còrsega i París)
932 562 819

GENT GRAN

-Espai de Gent Gran, Rosselló, 78
-Espai de Gent Gran M. Aurèlia Capmany
Enric Granados, 47
-Centre Montserrat Olivella, Calàbria 260

GUÀRDIA URBANA

Emergències 092

SERVEIS URGENTS

Telèfon únic d'emergències 112
Urgències sanitàries 061
Cos Nacional de Policia 091
Bombers 080

SALUT

CAP CASANOVA
Roselló, 161 1r - 932 279 800
CAP BORRELL
Comte Borrell, 305 - 932 271 800
HOSPITAL CLÍNIC
Villarroel, 170 - 932 275 400

ACPS (Associació Catalana per a la
Prevenició del Suïcidi) i DSAS (Després
del Suïcidi - Associació de
Supervivents)
Barcelona Cuida (c. Viladomat, 127)
900 925 555
Funciona 24 hores al dia, els 365 dies
de l'any

EQUIPAMENTS ESPORTIUS

Poliesportiu Joan Miró

FARMÀCIES

www.farmaciasdeguardia.com

Qui som

Eixample: Butlletí gratuït de l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. **Coordinació i Direcció:** Sylviane Dahan Sellem.

Maquetació: Carme Asensio • **Col·laboracions:** Diferents grups de treball de l'AVVEE (Festes, Ateneu, Dones, Gent Gran, Urbanisme, Comunicació, Salut, Diversitat funcional, Debat i participació...), Carmen Álvarez, Sylviane Dahan, Montse Verdeny, Josep M. Torres i Rodríguez, Angelina Ramiro, Xavier Riu, Xesca Miró, Neus Falguera, Irene Beltran, Ferran Sales, Trini Capdevila, Esther Bermejo i Centre de normalització Lingüística • **Fotos:** Carme Asensio, Xavier Riu, Alfons Sort, Maria González • **Publicitat:** Miquel dels Sants Fort Bufill. Els anunciants es poden posar en contacte a través de l'e-mail: **revistaavvee@yahoo.es** o al telèfon **93 453 28 79**. S'han de fer arribar els anuncis tal i com es vol que surtin publicats • L'Associació no es fa responsable de les opinions dels col·laboradors del Butlletí • **Impressió:** MEDIAactive, S.L. Dipòsit legal: B-33086-96 • **Edita:** Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample (AVVEE). Calàbria 262. Telèfon: 93 453 28 79.

e-mail: avvee2013@gmail.com

web de l'associació: www.avvee.org

Recordem: quotes 2022

Les quotes domiciliades es cobraran a principi de Gener. Us demanem d'informar l'AVVEE de qualsevol canvi d'adreça, en el numero de compte bancari i/o entitat financera, amb la finalitat d'evitar que els rebuts de les quotes es retornin causant recàrrecs bancaris.

Bones Festes i moltes gràcies per la vostra col·laboració.

Escriu-nos!

Aquesta secció **Bústia** està oberta a tots els lectors i lectores del Butlletí.

Podeu escriure'ns a:

Butlletí de l'Associació. Bústia

Calàbria, 262 - 08029 Barcelona

O bé per correu electrònic a: revistaavvee@yahoo.es

Editorial

Unes festes que voldríem felices per tots els veïns i veïnes

Amb el fred i els dies curts sabem que tenim a prop les Festes. Nadal, vacances, solstici, any nou. Dies de retrobament amb família i amics i desig que l'any vinent i la primavera portin la solució als nostres neguits.

Aquests dies, la nostra necessitat d'estimar i de ser estimats fa que siguem més solidaris. Al barri ho hem sigut en aquests darrers temps amb les diferents xarxes i entitats que s'han esforçat en ajudar als que ho han passat pitjor durant el confinament i les angoixes de la pandèmia.

Fa uns dies, la mort de la Violeta i en Shaky i dels seus fills petits Iklsan i Zhara, veïns nostres de la Dreta de l'Eixample, de la Plaça Tetuan, ens ha tret de la bombolla en que ens refugiem. Vivien en unes sales d'una oficina bancària ocupada, que estava buida feia anys, i la tenien arreglada amb les joguines dels nens per donar-los el millor que els hi podien oferir. Ell treballava com ferroveller, potser un de tants amb qui ens creuem pels carrers del barri, i l'Iklsan, amb 3 anys, era un nen més de P3 a l'escola Santa Anna.

La Violeta i en Shaky van venir buscant una vida millor, com avis antics o recents de tots nosaltres ho vaN fer fa anys. La nostra societat no funcionaria sense els que van arribar en aquesta generació.

Els barcelonins som solidaris i acollidors. La nostra és una de les poques ciutats que aconsegueix empadronar a la gran majoria dels migrants. Amb això tenen accés a la sanitat i l'ensenyament, i a les ajudes que poden aconseguir els serveis socials.

Falten moltes coses. Sense permisos de residència i treball no es pot accedir a la feina ni a una vivenda estable. S'ha protegit més al capital que a les persones. Tenim molts espais a Barcelona sense ús i que els propietaris mantenen buits esperant que pugui el preu. L'exemple més clar és l'edifici Estel, l'antiga seu de Telefónica a Avinguda Roma, un forat negre al nostre barri que salta de fons voltor en fons més voltor, sense poder fer-se'n res útil o social.

La Violeta i la seva família rebien ajut dels veïns, d'organitzacions solidàries i dels serveis que l'Ajuntament de Barcelona tenia competència d'oferir. No és moment de buscar culpables. És moment de valorar el que fan les nostres administracions i d'exigir-lis que vagin més enllà. No volem que una desgracia així torni a passar a cap més dels nostres veïns.

Aquest any hem demostrat les coses bones que podem fer com a societat. En temps rècord s'han posat a punt vacunes que han fet caure la mortalitat de la pandèmia a nivells mínims. La Sanitat Pública, la convivència i la solidaritat ens han ensenyat el millor de nosaltres. Ara cal anar més enllà i donar resposta a la desigualtat i la pobresa que creix a casa nostra.

Des de la Junta de l'Associació de Veïnes i Veïns del barri us volem desitjar unes Bones Festes, un Bon Nadal i un Feliç Any Nou en que tornarem a trobar-nos i celebrar moltes coses als carrers i places de l'Eixample de l'Eixample

**+45 ANYS DE LLUITA
PELS EQUIPAMENTS DEL BARRI**

*Escoles, 0-3, CAP, residències de gent gran,
habitatge social, espais verds, institut.*

Esquerra de l'Eixample
Associació de Veïnes i Veïns

Calabria, 262
Tel: 93 453 28 79
avvee2013@gmail.com
<http://www.avvee.org>

EN CONTRA DE LES SUPERILLES

He viscut tota la vida, 65 anys, a l'Esquerra de l'Eixample, i serà un dia trist per mi si es fan les projectades superilles. Hi estic en contra per les següents raons:

- Pitjor mobilitat. Penso que la funció bàsica dels carrers és permetre una bona comunicació entre els llocs, tant a peu per les voreres com en vehicle per la calçada, encara més en situacions que hagi de passar una ambulància o un cotxe de bombers. Guanyar més espai públic, a fi de, per exemple, passejar, fer petar la xerrada amb els veïns o seure una estona a l'aire lliure significa, sense cap dubte, una millor qualitat de vida, però es pot seguir fent, com fins ara, sense sacrificar la mobilitat. Uns bons exemples de nou espai públic creat, aconseguit en bona part gràcies a la intervenció de l'AVVEE, són la transformació de l'antic escorxador en el parc Joan Miró, els interiors d'illes de cases recuperats o, recentment, l'espai de les Germanetes. També es pot tancar temporalment un carrer, com es fa alguns dissabtes al carrer Consell de Cent.

- Dificultat en el pas amb cotxe. Personalment, no utilitzo mai el cotxe per desplaçar-me per Barcelona, vaig amb el Bicing o a peu, o en metro i bus si plou, però sí que agafo el cotxe per anar fora de la ciutat, quan no hi ha transport públic, i, tenint el pàrquing dins de la superilla, hauré de sortir i circular amb moltíssima cura.

- Eliminació d'una bona part del carril bici del carrer Consell de Cent. Trobo que és un carril ben dissenyat que et permet fer un recorregut força llarg i amb un nombre important d'usuaris diaris. Una alternativa seria el carril del carrer València, però té algun tram poc segur, en passar entre la vorera i una fila de cotxes aparcats, de manera que els ocupants d'aquests l'han de creuar, i, en qualsevol cas, obligarà a fer recorreguts més llargs. És veritat que a la superilla s'hi pot anar en bicicleta, però a velocitat de vianant i serpentejant entre ells, de manera que, pels ciclistes deixa de ser una via de desplaçament i pels cami-

nants es genera el risc de ser atropellats per una bici o patinet que vagi a més velocitat de la permesa. És millor que bicis i patinets vagin per un carril segregat.

- Destrucció de l'estructura característica de l'Eixample, amb els seus carrers perpendiculars, cantonades, etc., amb la corresponent pèrdua de personalitat

- Manca de consulta als veïns i irreversibilitat de les obres. No s'ha preguntat als veïns si volem o no les

consum de combustible, soroll i contaminació.

Respecte a la necessitat, indiscutible, de lluitar contra el canvi climàtic, no veig que sigui imprescindible fer superilles.

Ha d'haver maneres de desincentivar l'ús del cotxe privat sense eliminar carrers. Potser, aprofitant l'actual tecnologia de lectura de matrícules, es podria fer pagar si es passa un determinat nombre d'utilitzacions al mes. Segur que persones expertes i prepa-

superilles, es pot discutir sobre detalls com el tipus de paviment o si els bancs van aquí o allà, però no podem decidir sobre l'essència del projecte. Potser la meua opinió és minoritària i a la majoria de veïns els hi sembla molt bé el canvi, però mai ho sabrem.

- Poca confiança en les persones de l'Ajuntament responsables d'aquests temes. Hi ha coses que, sempre a parer meu subjectiu, són un despropòsit, com l'actuació en el lateral de la Granvia que obliga cada dos per tres a deixar-lo. Vaig llegir que volien que no s'utilitzés el lateral per recorreguts llargs, però, de fet, a ningú se li acut agafar el lateral, amb un sol carril i lent, per això. Si va pel lateral i no pel centre és per raó d'on vas o per girar en un punt en una maniobra que no es pot fer des del centre. Com que no pot continuar recte, es força al cotxe a fer un recorregut més llarg, amb major

rades poden trobar maneres d'aconseguir-ho.

El sol permeable, previst a les superilles, també es pot posar a altres llocs, aprofitant per exemple, quan s'aixeca el paviment per obres. Per cert, en les obres que s'estan fent actualment a Barcelona, s'està posant sol permeable?

També es poden plantar més arbres a llocs on n'hi ha pocs, places dures per exemple.

Moltes gràcies a les persones darrere l'AVVEE per la seva altruïsta i constant tasca amb l'objectiu de millorar el nostre barri i, en aquest cas particular, per permetre'm expressar la meua opinió.

Ben cordialment,

Medalla d'Honor de Barcelona per Irene Beltran

L'associació i la vocalia de Diversitat Funcional han tingut una gran alegria, la nostra sòcia i companya Irene Beltran ha estat guardonada per l'Ajuntament de Barcelona amb el lliurament de la medalla de la ciutat, proposada per Toni Colomina i els regidors municipals, pels 25 anys de dedicació i esforç desinteressats col·laborant en l'associació i la vocalia. Enhorabona Irene! Ha estat un premi ben meregut.

Transcrivim una petita pinzellada de la gran tasca realitzada per la nostra companya i que recull el llibre d'enguany sobre les persones que han sigut guardonades amb la medalla d'Honor de Barcelona:

La Irene Beltran Ruiz duu des de fa més de trenta anys participant i col·laborant amb l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample. Més enllà de la durada d'aquest compromís i dedicació, en el seu cas cal ressaltar la tasca que ha realitzat i realitza en favor de la visibilització i consegüent millora de la qualitat de vida de les persones amb diversitat funcional.

Beltran ha estat implicada a diferents nivells amb l'associació, ja sigui compartint els seus coneixements amb la resta, a la vocalia de dones, amb aportacions al butlletí i, sobretot, des de la vocalia de diversitat funcional. L'Associació de Veïnes i Veïns, des d'aquesta vocalia, cerca arribar a les persones del barri i els seus familiars amb diversitat funcional i en situació de dependència per tal d'incrementar la seva autonomia personal i tenir un projecte de vida propi. És un punt de trobada on com-

partir experiències, aprendre en grup i sortir enfortits de les situacions més limitadores. Organitza trobades, activitats, tallers, cinefòrums i col·labora amb equips públics i amb centres com Cipais per tal d'oferir assessorament laboral en la recerca de feina i psicològic en els malestars quotidians.

Amb aquesta medalla el plenari del districte vol reconèixer, en la figura de la Irene, les persones amb diversitat funcional que, tot i les dificultats, participen com a ciutadania activa del teixit veïnal, contribuint a fer visibles i superar barres.

Angelina Ramiro
Vocalia de Diversitat Funcional

L'Espígol de l'Eixample

Ara fa tres anys i amb tota la il·lusió del món, la Montserrat Roma va pendre l'iniciativa de fundar una colla sardanista que representés l'Associació de Veïnes i Veïns de l'Esquerra de l'Eixample.

Així va ser com amb l'ajuda desinteressada de la Maria Rosa Seguer que va fer-se càrrec de les classes, va néixer la Colla Sardanista l'Espígol de l'Eixample.

Des de llavors, hem participat en nombroses ballades, trobades i aplecs arreu de Barcelona i província.

Vull fer una especial menció a la visita que la Montserrat Roma va organitzar a l'Abadia de Montserrat, on l'Abat ens

va rebre i va beneir el nostre banderí. Després de l'acte, varem ballar una sardana molt emotiva a la plaça que hi ha davant de l'Abadia.

Cada dijous assagem a l'AVVEE i continuem aprenent amb l'ajuda de la nostra capdansera Maria Rosa.

Tant de bó la Colla tingui continuïtat per molts anys.

Colla sardanista

Nova vocalia de l'AVVEE

Us presentem la nova vocalia que s'acaba de crear a l'Associació. Farem una breu explicació de la feina que portarem a terme i estarem encantades que qualsevol veïna o veí que hi vulgui participar ens ho faci saber per treballar plegats!

Vocalia d'Imatge, Comunicació i Relació amb les Entitats i Moviments Socials Objectius de la Vocalia:

Millorar i renovar la imatge de l'AVVEE amb l'objectiu de fer més visible la nostra feina, intentar arribar a més veïnes i veïns del nostre barri i, si és possible, aconseguir augmentar els nombre de socis amb persones més joves, actives i preocupades per millorar el barri en tots els sentits.

Projecte de coses a fer:

Obrir una oficina d'informació que, si pot ser, funcioni de dilluns a divendres a l'Associació amb persones que donin informació de quins són els nostres objectius i en quins temes estem treballant actualment, així com poder explicar la nostra experiència al barri

dels últims quaranta-vuit anys. Això hauria de servir perquè tothom que vingui s'engresqui amb els nostres projectes i puguem "captar-los" per treballar pel barri.

Seguir potenciant els cursos que s'imparteixen a l'Ateneu incorporant-hi matèries noves que puguin interessar a un altre segment de població del nostre barri: ecologia, feminismes, història... Establir relacions amb entitats i moviments socials del nostre barri, que treballin per millorar la qualitat de vida del barri i dels veïns i veïnes, tenir una reunió trimestral per tal de posar-nos al dia de les diferents tasques que portem a terme i arribar a poder fer les que considerem oportunes conjuntament. A partir d'aquí ens podríem plantejar fer una coordinadora d'entitats que treballi com en algun sentit es fa ara conjuntament (com ara per a la festa major).

Començar a pensar com encarem la celebració del nostre cinquantè ani-

versari que celebrarem el proper 2025. Aquesta serà una feina que ens ocuparà molt temps i, per tant, entenc que hem de començar a fer un projecte ambiciós en què puguem recopilar la feina feta i el canvi que ha experimentat el nostre barri gràcies a la lluita veïnal, que hem portat a terme des de l'any 1975.

Assistir i intervenir en tots els espais de participació que posa al nostre abast l'Ajuntament de Barcelona. Demanar almenys dos cops a l'any entrevistes amb el regidor/a del Districte per fer un seguiment de les diferents problemàtiques del nostre barri. Això sense cap mena de dubte ens farà més visibles davant de l'Administració i també davant dels veïns i veïnes que assisteixen habitualment a aquests espais de participació.

**Vocalia d'Imatge,
Comunicació i Relació amb les
Entitats i Moviments Socials**

Mercantilització del cos de les dones i dels infants, qué diuen les lleis?

Xerrada amb Núria González

La Vocalia de Dones és un espai associatiu que pretén donar a conèixer i defensar els drets de les dones, drets locals i universals. Formem part del moviment veïnal; un moviment social, progressista i plural, de profundes arrels democràtiques des dels seus inicis, encara sota la dictadura franquista. El Centre Cívic que ens acull representa una conquesta d'aquest moviment: les associacions veïnals de l'Esquerra de l'Eixample i de Sant Antoni, ocupant aquest edifici, van evitar que Núñez i Navarro l'enderroqués i van dur l'Ajuntament a fer-ne un equipament d'ús ciutadà.

Avui, ens cal lluitar per preservar l'espai d'aquesta Vocalia, així com tots els espais on s'apleguen les dones. Tot i la modèstia de les nostres forces, ens sembla important. Els drets de les dones són conquestes fràgils i amenaçades. Necessitem aplegar forces, necessitem suports i recursos. Per això fem actes com aquest.

Aprofitem de la Festa Major del barri, que és un moment fort de convivència del seu veïnatge, per retrobar-nos. Cada any, tanquem la Festa major amb un concert contra les violències masclistes. Us hi convidem. No cal dir fins a quin punt aquestes violències ens colpegen, amb casos d'una crueltat tan extrema com l'assassinat d'infants per causar el pitjor sofriment a la dona. Ens sobren les raons per seguir alçant-nos contra aquestes actes de barbàrie.

Tenim una pàgina web, «Dones d'Enllaç», que s'ocupa dels problemes més punyents que afecten les dones. I, en particular, de les situacions degradants a què són sotmeses; situacions amb les quals «convivim» en una ciutat com la nostra. La setmana passada, el 29 de setembre, vaig assistir a la 1ª Jornada contra la Trata i l'explotació sexual, organitzada a la ciutat d'Elx per Casa de la Dona, amb el suport de la regidoria d'igualtat. Va ser emocionant veure centenars de noies joves en un vibrant acte abolicionista de la prostitució, solidari amb les dones que

són explotades per les indústries del sexe i les màfies proxenetes. Ara com ara, resulta difícil imaginar una trobada així a Barcelona.

Sovint, hem de pagar el preu de ser dones lliures, independents de poders polítics. Sigui quin sigui el color de qui mana, nosaltres som fidels a l'agenda feminista, que pretén assolir la igualtat efectiva de drets per a les dones. Aquesta aspiració és avui objecte d'un atac frontal. Assistim a diferents temptatives de mercantilitzar el cos de les dones i també de fer-nos desaparèixer com a subjectes polítics. Al nostre Districte de l'Eixample, sense anar més lluny, centenars de noies, majoritàriament estrangeres, malviuen, recloses en pisos bordell. Aquesta realitat, ben propera, ens ha fet reaccionar, i hem emprès nombroses iniciatives per denunciar aquesta situació. Un exemple n'és l'edició d'aquest llibre, «Abolir la prostitució», del sociòleg quebequès **Richard Poulin**.

La nostra convidada d'engany ens parlarà d'una altra faceta de la mercantilització de les dones: la indústria –perquè cal anomenar així aquest fenomen– dels ventres de lloguer. La periodista d'investigació sueca **Kajsa Ekis Ekman** diu que aquest comerç és el germà petit de la prostitució. Prostitució, pornografia, ventres de lloguer... Les diferents formes d'explotació i degradació de les dones constitueixen les baules d'una mateixa cadena d'opressió, que les feministes anomenem **patriarcal**.

I per això necessitem obtenir lleis que ens protegeixin. No som un col·lectiu. Som la meitat de la població del món, i no volem ser sotmeses, ni humiliades. El moviment feminista està mal·dant per obtenir una Llei Integral abolicionista, inspirada en el model dels països nòrdics. A Espanya, el recurs als ventres de lloguer –púdicament anomenats «maternitat subrogada»– no és permès en l'actual ordenament jurídic. Tanmateix... hi ha esclatxes legals que permeten la compra de nadons sota comanda a dones pobres de regions econòmicament deprimides d'Àsia o de l'Est d'Europa. És un abús que fereix la nostra dignitat i que demana una resposta.

Per parlar-ne i per saber-ne més hem convidat, doncs, la **Núria González**, coneguda activista feminista i advocada, que ha dut a terme una recerca i ha escrit un llibre sobre aquest tema. Necessitem escoltar i aprendre, si volem seguir avançant i ser eficaços en la lluita per la igualtat. Gràcies, **Núria**, per haver acceptat la nostra invitació i ajudar-nos en aquest esforç.

Després d'escoltar-la, podrem preguntar... i debatre. I, al final, si us ve de gust, cantarem «**Pa i roses**», una cançó feminista originària del moviment obrer americà, amb què solem cloure els nostres actes. Endavant, **Núria**...

Dret a decidir: el mercat i el cos de les dones

Xerrada amb Carmen Domingo

La Vocalia de Dones va organitzar una xerrada amb Carmen Domingo, autora del llibre ***Dret a decidir: el mercat i el cos de les dones***, a l'Espai Francesca Bonnemaison dintre del XVII Fòrum de la Plataforma Unitària contra les violències masclistes.

Gràcies a les companyes que han organitzat aquest Fòrum.

Val la pena recordar que la **Plataforma Unitària Contra les Violències** va ser una iniciativa, l'any 2004, de les 5 Vocalies de Dones de les associacions veïnals del Districte de l'Eixample.

La nostra Vocalia segueix lluitant des del barri de l'Esquerra de l'Eixample contra totes les formes de violències vers les dones. En 2011, ara fa 10 anys, vam organitzar una acció contra l'explotació sexual de què són objecte les dones en situació de prostitució a la localitat del Pertús, al costat de la Jonquera, lloc emblemàtic per la ubicació de macro-bordells. Aquesta acció ha estat seguida d'altres, destinades a conscienciar d'una realitat que és igualment present al nostre barri.

Pensem que la lluita contra el tràfic de dones i nenes, la persecució del proxenetisme i la penalització del consum de sexe de pagament són essencials per defensar les dones. Totes les dones. I, en primer lloc, aquelles que es troben immerses en el món de la prostitució, que haurien de rebre, des de les administracions públiques, l'empara i els suports necessaris per poder reconstruir les seves vides.

Malauradament, avui veiem proliferar discursos que criquen a normalitzar la prostitució com un treball. Fa uns dies, "El País" publicava un article d'opinió que ens instava a considerar la prostitució com "un contracte mercantil, profitós per a ambdues parts".

No acceptarem la banalització de la forma més brutal de l'explotació del cos de les dones pobres. No acceptarem que deixin de ser subjectes de drets per esdevenir simples mercaderies. No ens podem agenollar davant d'un mercat insaciable. Per això donem suport a totes les iniciatives que van en el sentit de l'abolició d'aquest esclavatge del segle XXI.

La mercantilització del cos de les dones és justament el tema del llibre que acaba de publicar la **Carmen Domingo**, escriptora, activista feminista i veïna del nostre barri. L'hem convidat a parlar perquè, de ben cert, té moltes coses a dir i ens pot ajudar a respondre a moltes de les preguntes que ens plantejem.

Preguntes al voltant de les mateixes dificultats que observem a l'hora de legislar. Per què no podem seguir el camí abolicionista dels països nòrdics? A Barcelona com arreu, hauríem d'acceptar la prostitució com un vector de reactivació de l'economia després de la pandèmia? Al nostre Districte és fàcil trobar grans establiments dedicats a les anomenades "donacions d'òvuls"? Es tracta de gestos altruistes... o bé d'un lucratiu comerç? I, sobretot, és realment una pràctica innòcua per al cos de les noies? Si els ventres de lloguer són il·legals a Espanya, com és que segueix funcionant aquest negoci?

Moltes preguntes, molts temes a debatre. Per això esperem que la Carmen vingui disposada a "parlar del seu llibre"... que us aconsellem de comprar i de llegir.

Benvinguda, doncs, Carmen. Endavant i gràcies per acceptar la nostra invitació.

Montse Verdeny

Vocalia de dones de l'AVVEE

5/10/2021

GRUPS DE TRANSACTIVISTAS AGREDEIXEN PROTESTES FEMINISTES, LAMENTABLE!

Transactivistes boicotegen i agredeixen protestes feministes el 23/6 a Barcelona i l'11/12 a Girona.

Van necessitar ser protegides per Mossos i Guàrdia Urbana.

S'ha de dir: Això és violència masclista i no s'ha d'acceptar en el moviment feminista, ni tampoc en cap moviment social i democràtic

Solidaritat i afecte amb les nostres companyes feministes des del moviment veïnal de Barcelona.

Concert de cloenda de la Festa Major

Gràcies al **Centre Cultural Teresa Pàmies** per acollir-nos en diumenge per celebrar aquest concert de cloenda de la Festa Major. A poc a poc, tornem a fer actes presencials, després dels mesos de confinament i restriccions. És un plaer poder fer-ho. Gràcies a totes i tots vosaltres per compartir aquest moment.

La Vocalia de Dones és un espai associatiu que pretén donar a conèixer i defensar els drets de les dones. Formem part del moviment veïnal. Un moviment de profundes arrels democràtiques des dels seus inicis, encara sota la dictadura franquista.

Aprofitem de la Festa Major del barri, que és un moment fort de convivència del seu veïnatge, per retrobar-nos. Cada any, tanquem la Festa major amb un concert contra les violències masclistes. No cal dir fins a quin punt aquestes violències ens colpegen, amb casos d'una crueltat tan extrema com l'assassinat d'infants per causar el pitjor sofriment a la dona. La pandèmia ha fet augmentar els casos...

Les violències contra les dones són diverses i tenen a veure a la desigualtat que patim. No hi ha dia que no tinguem notícia d'una violació o d'un assassinat. Enguany, 62 víctimes. L'any passat, sota la pandèmia, 80. A Espanya, es considera que unes 350.000 dones són explotades sexualment. Hi ha 22 denúncies cada hora per violència masclista. Les dones segueixen cobrant un 16% menys que els homes.

Sense parlar de les pensions més baixes per no haver pogut cotitzar. Ens sobren les raons per seguir alçant-nos contra aquesta injustícia.

La violència masclista és una xacra de les societats humanes. Es calcula que **al món, cada dia, 137 dones són assassinades per un home de la seva família** (Informe Mundial sobre Drogues i Delictes, ONU 2017).

Aquesta violència té greus conseqüències per a la nostra integritat, dignitat, desenvolupament personal, benestar i autonomia. També per a altres persones, sobretot els menors. L'OMS considera la violència masclista una pandèmia mundial.

Una societat on les dones tenim **por** no és una societat lliure. Per això

som aquí. Per denunciar un cop més aquesta realitat. I per exigir dels poders públics que actuïn en conseqüència. Des de l'educació en la igualtat. Des de la prevenció. Des del suport efectiu a les dones maltractades, que molt sovint se senten desamparades per les administracions. I això vol dir voluntat política i vol dir pressupostos.

Sigui quin sigui el color de qui mana, nosaltres romandrem fidels a l'agenda feminista, que pretén assolir la igualtat efectiva de drets per a les dones. Aquesta aspiració és avui objecte d'un atac frontal. Assistim a diferents temptatives de mercantilitzar el cos de les dones i també de fer-nos desaparèixer com a subjectes polítics. Per això necessitem aplegar forces. Per això comptem amb totes vosaltres per seguir endavant.

Però, "si no hi ha ball, no és la meua revolució", deia Emma Goldman. Així que, ara, gaudirem d'una estona de blues amb Sweet Marta & Johnny Big Stone.

I, al final, si us ve de gust, encendrem espelmes en memòria de totes les germanes assassinades i cantarem "**Pa i roses**", una cançó feminista, originària del moviment obrer americà, amb què solem cloure els nostres actes.

Endavant, **Marta & Johnny...**

Sylviane Dahan

Vocalia de dones de l'AVVEE

10/10/2021

Sis molt bones notícies

Portem molts anys treballant-hi, però ara es veuen els fruits d'una sèrie de transformacions urbanístiques molt necessàries a l'Esquerra de l'Eixample:

A) Ja tenim projectes per als tres eixos verds i les tres noves places del barri

Aquest 29 i 30 de novembre se n'han presentat els projectes definitius, fruit del Concurs d'Arquitectes i del procés participatiu amb el veïnat i els comerciants més interessats (n'hem anat informant en els últims butlletins). La informació que van donar és que la licitació seria entre febrer i març, que les obres començarien el juny del 2022, i que durarien nou mesos en total, repartint projectes no gaire grans entre diferents empreses.

Es bo recordar que fa vint anys vam començar a parlar (des del projecte Camí Amic on sempre hem participat) de fer a Consell de Cent i Borrell un eix cívic que afavorís que els infants del barri poguessin anar de forma més

segura i agradable de casa a l'escola... Després s'han multiplicat les experiències d'ocupació de Consell de Cent amb activitats veïnals de tot tipus (especialment a l'entorn de Germanetes), funcionant com a "rambla de barri". I ara per fi, vint anys més tard, ho guanyarem definitivament, corregit i augmentat!

B) Per fi habitatge públic

És una de les assignatures pendents. Fins fa molt poc no teníem ni un sol habitatge públic a l'Esquerra de l'Eixample. Ara:

- S'han construït i lliurat ja les claus dels 35 habitatges, més 1 escola bressol, a Comte Borrell 159.

- S'estan acabant els 47 habitatges i 1 casal de gent gran, a Viladomat 142.

- Es va comprar (per la via d'aprofitar l'opció municipal del tanteig i retracte) un bloc sencer amb 14 habitatges i 2 locals, a Calàbria 161.

- Per la mateixa via s'acaben d'adquirir 33 habitatges, 1 local i 2 magatzems, a Diputació 48.

- I en la planificació que s'està fent per recuperar el recinte de La Model, s'hi preveuen uns 120 habitatges més.

En total passarem de 0 a uns 250 habitatges públics de lloguer al barri. Per defensar el dret a l'habitatge encara és molt insuficient, evidentment; però s'ha aconseguit posar el tema a l'agenda de les urgències del barri i, per primer cop, s'avança decididament en aquesta direcció. A això cal sumar-hi la lluita del veïnat per frenar els desnonaments i per assolir alternatives residencials per a les famílies afectades, més la campanya més general perquè es regulin finalment els

lloguers i se n'impedeixin les pujades abusives.

C) Dos nous interiors d'illa

En quasi quaranta anys hem anat aconseguint fins a 13 interiors d'illa a l'Esquerra de l'Eixample, però últimament se'n parlava poc. Amb el debat sobre la Superilla Barcelona, havia quedat en un segon pla una transformació que ve de lluny i que segueix essent important per a la revolució en l'ús de l'espai públic que s'ha posat en marxa. Per això és una molt bona notícia que l'Ajuntament hagi adquirit (perquè tenim clar que una cosa es complementa amb l'altra):

1. L'editorial Gustavo Gili (Rosselló entre Calàbria i Viladomat), on pensa ubicar les oficines de l'Institut Municipal d'Educació (IMEB) i el de Cultura (ICUB), promovent noves sinergies entre tots dos.

2. Un pàrquing gran del carrer de Londres (entre Casanova i Muntaner), que ocupa l'interior d'illa.

D) Educació: més oferta pública

Bones notícies també per a l'educació pública: després de tenir l'Ajuntament quinze anys sense ús aquest edifici del carrer Londres/Villarroel (havia estat construït per a habitatge per a joves, però un llarg litigi ho va aturar i –fins i tot– ha estat a punt d'haver-lo d'enderrocar)..., per fi s'ha desbloquejat judicialment i podrà servir per ampliar les instal·lacions de l'Escola Mallorca i convertir-la en un nou institut escola! L'Ajuntament cedeix l'edifici de 3.173 metres qua-

drats, i també assumirà el 50 % de la inversió que cal fer per adequar-lo als usos educatius; l'altre 50 % l'assumirà el Departament d'Educació. El Consorci d'Educació de Barcelona ja n'ha encarregat el projecte, que treballarà amb la comunitat educativa, amb la intenció de licitar les obres durant el 2022. El nou centre disposarà d'un institut escola perfectament comunicat interiorment, donat que són dos edificis que quasi es toquen, i gaudirà d'una superfície total construïda superior als 6.500 m², que permetrà també l'ampliació del menjador actual. Exteriorment disposarà de 2.134 m², el pati actual de l'escola, als quals s'afegiran nous espais exteriors situats en diverses plantes i en la coberta del nou edifici. El projecte es protegirà de les condicions ambientals del carrer de Londres i s'obrirà amb un nou espai transparent i cobert situat al sud, que cobreix tot l'àmbit de passadissos i escales de comunicació com als espais educatius.

E) Pressupostos participatius

Recordem que en aquest mandat, tot i els condicionants de l'epidèmia, s'ha aconseguit fer una primera experiència d'inversió municipal decidida a partir de propostes veïnals votades directament en uns pressupostos participatius. A l'Eixample van ser tres milions d'euros repartits entre vuit projectes guanyadors. D'aquests, cinc afecten l'Esquerra de l'Eixample, el barri més poblat. Són aquests (ara es redacten els projectes executius):

Ampliem la xarxa d'eixos verds de l'Esquerra de l'Eixample (2.816 vots). **Descripció breu (AVVEE):** Proposem complementar la xarxa d'eixos verds prevista per al barri amb una ac-

tuació al carrer del Rosselló que connecti La Model (hi ha dues escoles), els Jardins de Montserrat, l'Espai de Gent Gran, l'Escola Industrial (hi ha diversos centres educatius i esportius) i l'Hospital Clínic.

Impulsem cinc ecoxamfrans al carrer d'Aragó (2.805 vots). **Descripció breu (Eixample Respira):** Volem crear cinc *ecoxamfrans*, dissenyats amb urbanisme tàctic, per recuperar per a les persones els espais que ara ocupen els vehicles. A la vegada, volem disposar de més punts d'estada i de trobada per al veïnat, ara pràcticament inexistents.

Posem fi a les autopistes a l'Esquerra de l'Eixample (2.516 vots). **Descripció breu (AVVEE):** Proposem que cap dels carrers de 20 metres d'amplada que hi ha al barri conservi quatre carrils de trànsit, que equivalen als que tenen algunes autopistes. Preveiem eliminar un carril de circulació en els carrers d'Aribau i de Muntaner (entre l'avinguda Diagonal i la Gran Via de les Corts Catalanes).

Fem més verda i jugable la plaça del Doctor Letamendi (2.104 vots). **Descripció breu:** Proposem fer un espai de joc infantil nou, millor i més jugable, a la part superior de la plaça del Doctor Letamendi.

Fem més verds i jugables els entorns de les escoles Els Llorers i L'Arbret (1.738 vots). **Descripció breu:** Volem repensar i transformar els espais d'accés a aquestes escoles per adaptar-los a les necessitats dels infants. Així, podran gaudir d'uns espais públics segurs, verds, jugables i saludables al voltant dels centres educatius i, alhora, impulsarem la socialització i la cohesió comunitària.

Pacificuem els entorns escolars del carrer d'Entença (1.687 vots). **Descripció breu (escoles afectades i AVVEE):** Volem pacificar el carrer d'Entença, ampliar l'entorn de l'escola Joan Miró i de la Llar d'Infants Àgora, i reduir un carril entre la Gran Via de les Corts Catalanes i l'avinguda de Roma. Així disminuïrem la contaminació acústica i atmosfèrica i podrem habilitar un cordó de serveis al carrer d'Entença.

F) Sanitat: s'està pactant la modernització de l'Hospital Clínic

Deveu haver vist als mitjans de comunicació que ja hi ha una proposta tècnica (encarregada conjuntament per les diferents administracions afectades) per desbloquejar un tema complex i llargament encallat: l'ampliació i modernització de l'Hospital Clínic. Ara el Departament de Salut de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona, i el mateix Hospital Clínic, hauran de decidir, però tot apunta que aprofitaran aquesta proposta. Com a associació, hem defensat que el Clínic és necessari al barri, però que no tenia sentit vestir un sant per desvestir-ne un altre amb el megaprojecte d'ocupació del recinte de l'Escola Industrial, que tantes coses afectava. N'estem raonablement satisfets perquè es proposa que es quedi on és, mantenint-se com a hospital de zona, però esponjant les seves instal·lacions i fent l'ampliació de la part que serveix a una zona molt més gran de població, en uns solars de la Diagonal. Així se salven tots els serveis de l'Escola Industrial i el seu ric patrimoni arquitectònic. Seguirem amatents al que s'acaba decidint i amb quin calendari, amb l'objectiu de continuar defensant una sanitat pública i de qualitat per a tothom (queden temes pendents com BarnaClínic, el paper del Sagrat Cor, etc.).

Hospital Clínic, opcions d'ampliació

Veïnes i veïns de l'Esquerra de l'Eixample, ja deveu haver vist aquests dies als diaris que ha sortit la notícia de les conclusions d'un estudi que varen encomanar el Cat Salut, l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona a uns tècnics externs a qualsevol de les tres administracions, per tal d'avaluar les possibles opcions que satisfessin la necessitat de creixement de l'Hospital Clínic.

Us passo alguns dels paràgrafs d'aquest estudi i, si algú de vosaltres hi està més interessat, a l'Associació en tenim la còpia sencera.

[...] Situació en el context de Catalunya, l'Estat i Europa. L'Hospital Clínic de Barcelona (HCB) ocupa el segon lloc en nombre d'hospitalitzacions dels hospitals catalans, amb un total de 42.577 altes hospitalàries l'any 2019 (Font: memòria Hospital Clínic 2020). L'Hospital ocupa també la segona posició quant a activitat contractada pel CatSalut, amb un import total de 330.773.185 euros l'any 2018. L'Hospital compta amb 5.389 professionals i amb 107 grups de recerca i participa en més de 800 projectes competitius actius en tot el món (Font: IDIBAPS 2020). Actualment, l'activitat i la població adulta de referència del Clínic es pot resumir de la manera següent:

- Hospital comunitari per a 462.000 habitants. La població de referència de l'Hospital Clínic per a l'activitat bàsica correspon a la població adulta de l'Àrea Integral de Salut Barcelona-Esquerra-AISBE.

- Hospital de referència per sobre d'un milió d'habitants en procediments de molt alta especialització que es concentren en un nombre reduït de centres, esdevé centre de referència per a les intervencions més complexes no només de la població adulta de l'Àrea Integral de Salut Barcelona-Esquerra-AISBE, sinó també de la població adulta del Vallès Oriental i d'Osona. És la referència per a 5 centres hospitalaris. [...]

[...] En el seu naixement, el Clínic estava ubicat en un barri encara en desenvolupament. En l'actualitat, l'Eixample està no només plenament consolidat, sinó que presenta una elevada densitat i una manca d'espai verd i d'equipaments de barri, amb una forta demanda ciutadana per incrementar-los. El repte principal que tenim per davant és donar resposta a mitjà i a llarg termini a les necessitats assistencials, de docència i de recerca que sens dubte presenta l'Hospital Clínic, i que encaixi amb les necessitats de l'entorn urbà on s'implanti finalment. [...]

[...] El passat 15 de febrer se signa el Protocol interadministratiu entre la Generalitat –que actua a través del Departament de Salut i del Servei Català de la Salut–, l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona. El Protocol haurà de servir per fixar el marc de col·laboració entre les administracions per tal de promoure la transformació de l'Hospital i determinar com es fa la valoració d'emplaçaments. Es tenen presents, a aquest efecte, tant les necessitats d'espais, xifrades inicialment per la direcció de l'Hospital en 270.000 metres quadrats, com la necessitat d'encaix adequat en la visió urbanística de present i de futur de

la ciutat, i també la necessitat d'encaix respectant els usos d'altres equipaments i serveis que es poguessin veure afectats pel desenvolupament de l'Hospital, alguns d'ells amb protecció patrimonial. Al Protocol es deixa patent que l'àmbit territorial en el qual caldrà cercar els emplaçaments possibles és el determinat per l'anomenada Àrea Integral de Salut Barcelona-Esquerra-AISBE, respecte a la qual l'Hospital Clínic actua com a centre de referència. [...]

[...] Un parc sanitari que incorpori plenament la idea de l'anomenat "triangle virtuos" –assistència, recerca, docència– significa disposar d'un recinte integrat, que permeti treballar de manera transversal des de les tres vessants per aprofitar les sinergies en benefici de tothom, investigadors, professionals de la salut, pacients, docents i estudiants. Un hospital universitari integrat que serveixi també d'impuls per construir ciutat. És una evidència que en un parc sanitari els recursos interactuen de forma més coordinada. [...]

[...] L'objectiu és cercar una solució a mitjà i llarg termini, que passarà per avaluar les possibilitats perquè l'Hospital sigui adaptable al llarg de la seva vida útil en una visió global, de conjunt, que incorpori també els espais de docència i recerca. [...] per garantir el bon funcionament del recinte i els circuits d'accessibilitat de pacients, famílies i treballadors. [...]

[...] L'edificació a l'entorn de la Diagonal, i en concret a l'espai que actualment ocupen les pistes esportives de la UB, a més de permetre edificar la totalitat del programa necessari amb concepte campus, pot permetre donar altres usos als equipaments actuals del Clínic a la zona de l'Eixample, afavorint així que es puguin generar altres equipaments a la zona i tendir a baixar la seva densitat. En qualsevol cas, s'hauria de mantenir equipament hospitalari de proximitat en aquesta zona si l'opció finalment

acordada fos construir el nou Hospital a la Diagonal. Per escatir totes les qüestions pendents en detall i amb la profunditat suficient sobre les opcions presentades en aquest document, es fa imprescindible que les administracions implicades a generar una decisió, juntament amb la Universitat de Barcelona i l'Hospital Clínic, posin en marxa els nous instruments de treball més oportuns que resolguin aquestes qüestions, prenguin una decisió definitiva i el pla d'implantació necessari per facilitar el desenvolupament que faci realitat el nou Clínic en el període de temps més curt possible, tot sent conscients que la magnitud i la rellevància del projecte, les seves complexitats i la necessitat inversora faran que aquest temps pugui ser llarg ja de per si. [...]

Tot i així, voldria fer uns comentaris.

Aquesta proposta deixa molts aspectes en l'aire. Potser no era la seva funció concretar-los, però creiem que des del punt de vista del veïnatge, hem d'entrar-hi. I són els aspectes concrets de l'atenció sanitària al barri.

Què vol dir que l'actual Clínic serà per a l'atenció dels veïns del barri? Quin tipus d'atenció es preveu en aquest emplaçament?

També cal aclarir què passa amb el Sagrat Cor. Tenim al barri aquest hospital PRIVAT I AMB ÀNIM DE LUCRE, al qual ens envien per a algunes especialitats des dels CAP, que té concertats uns 167 llits amb Cat Salut (un nombre quasi igual per a pacients privats), diverses proves comple-

mentàries, especialistes, etc. De fet, dins del model "hospitalocèntric" que tenim a Catalunya, són els especialistes del Sagrat Cor que ens atenen al CAP.

Per un costat, s'està parlant de tot el projecte Clínic com a gran hospital, i en canvi no abordem les deficiències de la primària, en aquest cas dels especialistes, que només van un dia a la setmana a atendre pacients al CAP, i que provenen d'un hospital privat.

Entenem, doncs, que en aquesta funció que es vol donar a l'actual emplaçament del Clínic, s'haurà de fer una anàlisi també de l'Hospital Sagrat Cor: auditoria econòmica, qualitat i eficiència, l'activitat assistencial i proposta i terminis d'absorció per al Consorci Clínic. (L'activitat privada podrà ser absorbida per altres centres de la mateixa empresa.)

És evident, també, que cal la supressió de Barnaclínic, clínica privada a la qual només poden accedir alguns metges, que cobren a part, però que utilitza espais, materials, maquinària, quiròfans i personal del mateix hospital, elements que paguem entre tots, per a benefici d'uns quants.

Veïnes i veïns ens queda molta feina per fer!!!, i hem de treballar conjuntament per una sanitat pública, de qualitat i universal!!!!

A mi em podeu trobar els dilluns al matí a l'Associació o trucar-me per quedar.

M. Eugènia Sánchez

Són realment les presons llocs de reinserció?

La Misericòrdia té uns pares separats i uns professors poc motivats que l'aboquen a un fracàs escolar. Té una feina amb un contracte precari que no li arriba ni per pagar un pis a la perifèria. Les seves relacions afectives són sempre sense compromís. L'alcohol i altres substàncies adictives, comencen a ser la seva fugida i els diners d'abans ja no arriben per cobrir les seves noves prioritats.

Així, comença amb petits furtcs que poc a poc van creixent. Fins que un dia aquest camí delictiu la porta a la presó. Un cop allà, mancada de protecció, rep tot tipus de maltractaments i vexacions. La seva última parella ja fa bastant de temps que ha deixat d'anar-la a veure. Li sembla que troba una sortida per no tornar-se boja acceptant fer feina en un taller de la presó, sense cap benefici econòmic. La drogodependència l'està afleibint i passa llargues estades en una infermeria de deficient assistència mèdica i finalment cau greument malalta.

Quan surt de la presó ja té 35 anys. El que li espera a la sortida són, de nou, feïnes temporals i malpagades que pegen d'un fil: el del dia que es descobreixi la seva estada entre reïxes. La seva malaltia la condemna a esperar i esperar una operació amb una llarga llista d'espera. No troba cap

camí. Finalment, desesperada, decideix anar al caixer de la cantonada. Aquest cop, però, no treurà ni un sol euro. Aquest cop, el caixer serà solament el lloc on passar les nits.

En quin moment ens trobem amb la Misericòrdia? Podria la seva història ser la nostra?

Són realment les presons llocs de reinserció? O només llocs on aparcar la gent que cal amagar de la societat? Què volen realment aconseguir amb l'empresonament d'un ésser humà? On és l'Estat dins de la presó?

Per respondre aquestes preguntes la societat hem de reflexionar molt seriosament sobre el món que estem construint. Quines oportunitats estem donant? Què hauríem de fer i no fem, perquè diem que no cal? Realment construint més presons solucionarem tots els delictes que genera la nostra societat? Si gastessim més en escoles i reparatissim més justament la riquesa, oi que gastariem menys en presons?

Sense misericòrdia, cada dia serem més els empresonats.

Xesca Miró i Caudet

La premsa honesta té un preu

He llegit en un mitjà digital: **Com pot ser que la CUP decideixi els pressupostos de tot Catalunya si a les votacions han votat 462 militants?**

Molts diríem que és un raonament assenyat però, quines consultes a la militància han fet els altres partits? Potser aquest 462 vots són més democràtics i hi participen més ciutadans que a la resta de partits polítics?

Qui escriu no és de cap partit ni pretén defensar o atacar la CUP. És només un exemple de la complexitat dels fets i la necessitat de ser informats de forma veraç, completa i el més neutral possible, i que els ciutadans puguem tenir la capacitat de treure les pròpies conclusions a partir de notícies o comentaris basats en la realitat.

Tots els ciutadans tenim dret a no ser enganyats pels mitjans de comunicació, l'administració, les empreses de serveis, les xarxes socials, els sindicats, la banca...però som bombardejats per una pluja de publicitat, propaganda i informació que està interessada a decantar la nostra percepció del món segons els interessos dels productors d'opinió que sovint es decanten per servir els poderosos.

Amb la intenció de posar llum a aquest desgavell, el dia 5 d'octubre, entre els actes de la festa major del barri, la territorial de l'Esquerra de l'Ei-

xample de l'Assemblea va organitzar una taula rodona amb periodistes que treballen en diferents mitjans i en diversos camps del periodisme. L'objectiu: que els assistents i el barri en general, tinguin més estris per saber interpretar els missatges segons les fonts i els mitjans i obrin els ulls a protegir i tenir una informació honesta.

Els periodistes convidats van ser Mireia Comas (foto-periodista) Albano-Dante Fachin (OCTUVRE) Laia Altarriba (periodista) i Enric Borràs (Cap de redacció de l'ARA)

Recull d'algunes afirmacions del participants a la taula rodona:

La policia, catalana o no, no vol ser fotografiada i entorpeix la feina dels foto-periodistes, menteix en els judicis contra ells, on poden ser identificats, agredits als carrers, empaitats pels secrets, jutjats i empresonats. El col·lectiu de periodistes Andreu Barnils en fa un recull.

Molts mitjans privats reben subvencions de bancs i grans corporacions a canvi de publicar a favor dels seus interessos. També hi ha la publicitat institucional i les subvencions dels governs a alguns mitjans. Perdre aquestes aportacions econòmiques poden influir en l'autocensura.

Hi ha mitjans que modifiquen el contingut del text fet per periodistes i tergiversen la realitat.

Altres professionals es veuen forçats a acceptar aquesta situació pel sou que necessiten per viure.

Si els ciutadans volem gaudir d'informació que ens ajudi a entendre el món i que sigui rigorosa i honesta ens hem de subscriure a mitjans sense aquests lligams i pagar-los entre tots. Els mitjans lliures només han de comprometre's amb els lectors i la informació honesta i aquests han de subscriure's per mantenir aquesta llibertat.

Un altre aspecte és el contingut de la informació. Els ciutadans no ens hem de quedar amb els titulars i cal aprofundir en les notícies. Sovint els titulars poden ser cridaners però allunyats de la realitat. També cal reivindicar el periodisme d'investigació, que fuig de la immediatesa però que va al moll dels fets i que es troba amb una situació difícil.

La llibertat d'informació té un preu.

Podeu veure aquesta interessant roda sobre la premsa i treure les pròpies conclusions a:

[Youtu.be/1mlrAHtZ3RY](https://youtu.be/1mlrAHtZ3RY)

#IndependènciaÉsLlibertat

Josep M. Torres Rodríguez
Vocalia de Debat i Participació

👉 Inici de la Festa Major amb la presentació del pregoner

👉 Actuació dels Esquedats

👉 Concert de Socarrel

Màgic Andreu, veí del barri i pregoner d'aquest any

8a. Lliga de Campions i Copa Federació de Futbol de Botons

Cursa adaptada

👉 Espectacle
"Genius", del
Magic Andreu

Gegants 👉

Documental sobre les transformacions urbanístiques del barri

Trobada de colles sardanistes veteranes

👉 Activitats a la Rambla del barri

👉 Festival Elisenda
Tarragó

Gospel a la Rambla del barri

Concert Cor Vivaldi

Recital de música catalana

Debat al Centre Cívic Golferichs

Presentació de les Havaneres

Grup Port Bo

Johnny Big Stone i Sweet Marta

Concert de cloenda Festa Major

8a. Lliga de Campions i Copa Federació de Futbol de Botons

Els passat dissabte dia 2 d'Octubre, dins el marc de la Festa Major de l'Esquerra de l'Eixample, a les Pistes Poliesportives del Parc Joan Miró, es va disputar durant tot el dia, la vuitena edició de la Lliga de Campions, i la Copa Federació, dos competicions paral·leles de "Futbol de Botons".

Pels que no heu sentit parlar d'aquest joc, us fem una petita història.

És un "Joc Antic", que gràcies a molts aficionats s'ha pogut recuperar oficialment, doncs reunides les diferents Associacions que existeixen a Catalunya, hem pogut crear la "Federació de Futbol de Botons de Catalunya", i que aquesta està inscrita com país (amb bandera, himne i reglaments propis), a l'existent "Federació Internacional de Futbol de Taula", una Federació que agrupa diferents estils d'aquest joc que simulen el futbol en una taula, com el futbol xapes, el "futebol botão brasileiro", o el "Sectorball" hongarès, entre d'altres. El nostre està catalogat com el, "futbol de botons català".

Per acabar, cada jugador s'inscriu amb un nom d'equip que ha escollit o inventat amb els botons etiquetats amb el logotip del seu equip.

Ja centrat en la competició, el plat fort, eren les lligues classificatòries i posteriors eliminatòries, semifinals i finals, tant dels més experts que jugaven la Lliga de Campions, com els més nous que jugaven la Copa Federació.

La finalíssima de la Lliga de Campions la van disputar el ICK i Estrella Verde, tots dos representants del BFBA.

Final del campionat entre ICK (amb mascareta) i el Estrella Verde

ICK (Antoni Casadevall) guanyador "Lliga de Campions 2021"

Un partit molt disputat en el que es va imposar el veterà ICK "Antoni Casadevall" de la ACFB, per un ajustat 1 a 0.

La final de la Copa Federació, la va guanyar el jove del Bayern de Munchen (BFBA), per un també ajustat 1 a 0, davant Riedberg.

En aquest competició, cal mencionar l'únic equip portat per una noia, "Triskel" (BFBA)

Un altre dels al·licients d'aquests dues competicions és que els equips que no es van classificar per la segona fase de les competicions van tenir l'oportunitat de seguir participant disputant partits en unes altres competicions, la Recopa i la Copa Joan Miró.

Com es tradició també es va disputar una "Champions Infantil", la final la va guanyar amb un emocionant partit, el Sevilla (BFBA) per 2-1, contra el Eibar (BFBA). Mentre quedaven semifinalistes el At. Bilbao i el Vila-real. Assenyalar que tots quatre jugadors pertanyen al nostre club, "Barcelona Futbol de Botons Associació" (BFBA).

Durant el campionat, vam rebre la grata visita de la Consellera del barri, Alicia Puig, i del President de l'AVVEE Joan Vey (foto juntament amb Istvan i l'Albert).

Remarquem la visita excepcional de l'hongarès, Istvan Martonfi Secretari General de la Federació Internacional de Futbol de Taula, que no es va

Sevilla (Campió "Champions Infantil", en mascareta negra) i Eibar (Sub-Campió, en mascareta blava)

voler perdre i alhora participar a la Lliga de Campions, així mateix va seguir amb atenció tot el torneig i va fer l'entrega dels diferents trofeus d'aquests campionats.

En general va ser un gran èxit de participació com d'organització.

Albert Reguant (Vocal Institucions Federació de Futbol de Botons de Catalunya), Alicia Puig (Consellera del Districte de l'Eixample), el hongarès, Istvan Martonfi, (Secretari de la Federació Internacional de Futbol de Taula), i Joan Vey (President AVVEE).

Aprofitem per si algun pare o mare, o fill/a, té interès de informar-se o practicar el futbol de botons, ens pot enviar un e-mail a barcelonafba@gmail.com

Albert Reguant

Vocal d'Institucions i àrea Internacional de la Federació de Futbol de Botons de Catalunya, i Co-President de la Barcelona FB Associació

Volem ser còmplices de la mort de la llengua catalana?

És l'hora de fer un esforç per protegir el català

La crisi que pateix la llengua pròpia de Catalunya i de la resta dels Països Catalans és tan greu que hem de continuar parlant-ne i buscant-hi solucions eficaces, perquè a mitjà termini corre el risc de passar a ser residual.

Situació actual

No és un alarmisme infundat, ja que es basa en dades tan bèsties com les següents:

- L'enquesta feta pel GESOP (Gabinet d'Estudis Socials i Opinió Pública) diu que només el 32,4% dels habitants de Catalunya tenen el català com a llengua principal habitual.
- El professorat parla en català al seu alumnat en un 47%.
- L'any 2006 un 56% de l'alumnat de 4t d'ESO s'adreçava al seu professor en català, ara ho fa només el 39.
- L'enquesta del GESOP, indica que 8 de cada 10 catalanoparlants canvia al castellà si algú es dirigeix a ells en aquesta llengua. Suposadament per «educació» (43%). Això passa en el 87% de casos a l'àrea metropolitana de Barcelona.
- A les biblioteques públiques només un de cada quatre llibres és en català. A més, el *Ministerio de Cultura del Gobierno de España*, comandat pel Sr. Miquel Iceta, condiciona l'adjudicació dels 900.000 euros del fons europeu de recuperació postcovid al fet que, a les comunitats amb llengües cooficials, es compri un **50% o més** de llibres en castellà.
- A les llibreries l'oferta en català només és del 13% i quasi tots són de ficció. No existeixen pràcticament llibres tècnics ni científics (biologia, dret, medicina, enginyeria, fotografia, etc.) escrits o traduïts al català.
- Els musicals més poderosos i promocionats que avui omplen la cartellera de Barcelona (*Cantando bajo la lluvia*, *Billy Elliot*, *El guardaespaldas*) són en rigorós castellà, excepte quan, per exigències del guió, la lletra és en anglès.

La realitat

N'hi ha prou amb passejar per Barcelona i escoltar en quin idioma parlen els vianants; si a més ho fem a la sortida de les escoles, l'absència del català és aclaparadora.

Tot i que les autoritats de Catalunya han presumit de l'èxit de la immersió lingüística a les escoles (que ha motivat el naixement de partits com C's amb l'objectiu explícit de carregar-se-la), hi ha qui opina que en realitat l'Administració ha usat la immersió com a tapadora de les seves mancances; tot i això els tribunals espanyols continuen la seva croada per desmuntar-la, així és veu en la recent sentència que obligaria que el 25% de l'ensenyament es fes en espanyol.

La Generalitat va fer lleis de «normalització del català», però sense voluntat (i manca de poder) per fer-les complir. Sobretot el «pujolisme» va desenvolupar campanyes que no obligaven a res, que apel·laven als bons sentiments i a un excessiu voluntarisme. «El català és cosa de tots» deia la Norma dels anys 80; ara hem passat al «depèn de tu», i és cert, però parcialment.

La realitat és que els governs de la Generalitat no han tingut mai el poder d'imposar la inclusió de la nostra llengua al cinema, ni a la retolació comercial, ni a empreses ni treballadors, i ja no parlem que s'autoritzi a parlar en català a la *Cámara de representantes* i al *Senado del Reino de España*. Recordem que als jutjats de Catalunya el català és pràcticament inexistent, tot i que el Consell d'Europa ha tornat a instar l'Estat perquè garanteixi l'ús del català en el processos judicials.

En aquests dies s'ha parlat molt de la Llei de l'audiovisual espanyola i de les quotes del català a les plataformes a la carta, que (excepte Filmícat) prescindeixen totalment de la nostra llengua. Un partit que es diu independentista ha condicionat el seu suport als pressupostos espanyols al fet que s'inclogui una quota de català (sense definir) a Netflix, HBO o Disney. Això demostra dues coses: 1) la poca sensibilitat i suport del *gobierno más progresista de la historia de España* cap a les llengües diferents del castellà, i 2) les minses mires i aspiracions polítiques d'aquest partit. «Hem passat de demanar la independència a demanar quotes de català a Netflix», va afirmar el músic exiliat **Valtònyc** en una entrevista de TV3.

La plataforma **Enllaçats per la Llengua** ha fet una crida a les entitats cíviques a fer un front comú en defensa de la llengua i la cultura catalanes i ha instat el *gobierno y congreso de España* a modificar el text substancialment. «La producció i l'oferta audiovisual en català no es normalitzarà amb engrunes normatives ni amb mesures minoritzadores

o folklòriques, sinó amb lleis que les promoguin i protegeixin eficaçment.”

La minsa despesa pública en cultura (que a Catalunya és d'uns 30 € per persona a l'any, mentre que a França arriba a 478 €) segur que hi incideix, i molt. No hi ha estímuls cap al sector audiovisual perquè es doni suport a la llengua; sort en tenim de la consciència d'escriptors, músics, actors i altres professionals del ram que mantenen la flama de la llengua, demostrant quines coses més meravelloses es poden fer sense abandonar-la.

Els motiu reals i els ocults

Quan vam creure (o ens van voler fer creure) que el franquisme havia desaparegut amb la mort del dictador i el «modèlic» desenvolupament de la transició democràtica, alguns van considerar que amb l'aplicació del bilingüisme i la declaració estatutària que «el català és la llengua pròpia de Catalunya» (article 6, punt 1) n'hi hauria prou per aconseguir normalitzar-ne l'ús.

Resulta que l'hostilitat sociopolítica manifesta contra el català del conjunt del *Reino de España*, explícita en partits polítics com C's, PP i Vox i emparada pel poder judicial, ha aconseguit imposar una bilingüització diglòssica amb una clara jerarquització a favor del castellà o espanyol, sinònims segons la RAE.

Un fet molt important és la subordinació al castellà de gran part dels catalanoparlants que ràpidament substitueixen la seva llengua «pròpia» per l'espanyol.

La globalització de costums, les xarxes de moda, el comerç i la massiva arribada d'immigració en els darrers anys de persones que no troben necessari l'aprenentatge del català per desenvolupar la seva vida al país, no van precisament a favor de la nostra llengua. A tot això s'hi ha afegir la manca de facilitats i estímuls que l'Administració hauria de donar als nous arribats per induir-los a aprendre la nostra llengua i cultura.

Segur que entre els motius «ocults», s'hi troba l'actitud supremacista i imperialista de partits polítics i associacions civils, que veuen en el català un motiu de «*desunión de la patria española*».

Què podem fer per revertir aquesta situació tan lamentable?

En primer lloc, parlar-ne, fer-nos conscients de la gravetat de la situació i, si no volem ser còmplices de la mort anunciada, prenguem les mesures que estan a l'abast de cadascú per impedir-ho.

En segon lloc, hem de tenir clar que una llengua ha de ser **necessària** i ha de ser útil, útil per comunicar-se, útil per gaudir de la seva parla i lectura, útil per fer una vida plena, útil per transmetre el seu valor als qui no la coneixen. Per aconseguir aquesta fita és molt important el paper dels empresaris i els comerciants. Complir la política de retolar, informar i etiquetar en català, utilitzar la megafonia i incloure música ambiental en què també soni la nostra llengua seria molt útil per combatre la invisibilitat i inescotabilitat del català.

La Generalitat i TV3, tal com s'espera, concedeixen ajuts a la realització de pel·lícules; algunes són competitives i amb valors ètics, per exemple el film *Mediterráneo* dirigit per Marcel Barrena, nascut a Barcelona el 1981, amb els actors catalans Eduard Fernández, Anna Castillo i Sergi López. Aquest film explica el naixement de l'ONG *Open Arms*, que ha salvat milers d'emigrants que han naufragat al mar Mediterrani; doncs bé, el català hi torna a ser inexistent, s'hi sent més grec i anglès que la nostra llengua. Ens hem de creure que els personatges reals mai s'han dit una paraula de català entre ells? Tant costa fer-ne una versió catalana que puguem veure els catalanoparlants? O millor, no seria possible fer una única versió en català, subtitulada en castellà per a la resta de l'Estat? Enmig d'aquesta crisi, ens hem de preguntar: l'Administració catalana ha de seguir finançant productors que ens ignoren i ens menyspreen?

Per corregir l'escàndol que els professors (i altres funcionaris) no parlin en català als seus alumnes i públic en ge-

CONSORCI PER A LA
 NORMALITZACIÓ
 LINGÜÍSTICA

**Connecta't
 al català**

neral, només cal que es faci complir la llei (de funció pública, d'immersió lingüística). Igual passa en altres àmbits en què l'Administració municipal barcelonina i la Generalitat fan els ulls grossos, per «no molestar els castellanoparlants». És que els catalanoparlants no ens sentim molestos quan veiem que no es respecten els nostres drets?

L'alternativa al bilingüisme desequilibrat i diglòssic no és el monolingüisme, sinó el reconeixement del plurilingüisme en què els habitants de les grans ciutats ens veiem immersos, però recordant i respectant que cada territori ha de tenir una llengua troncal, i que en el cas de Catalunya aquesta és el català com a «llengua pròpia».

Què podem fer els ciutadans de carrer?

Posem el cas dels ciutadans castellanoparlants: si coneixen la situació crítica que viu la llengua catalana i hi tenen un mínim d'empatia, estaria molt bé que, en primer lloc, no posessin traves a l'ús del català i, després, que fessin un esforç per parlar-lo o almenys per tenir la valentia de dir al catalanoparlant que canvia de llengua: «*No hace falta que me hables en castellano, que entiendo el catalán*». Seria un mínim esforç per respectar i (per què no?) estimar la llengua del país, perseguida des de fa segles. També serviria per fer veure als catalanoparlants que no cal que canviïn sempre d'idioma.

Què passa amb els catalanoparlants? Els de la nostra edat vam ser «educats» a l'escola amb l'obligació de «hablar la lengua del imperio», de «no ladrar» i de «no ser bárbaro»; molts no enteníem què volia dir això, ja que a casa i amb els amics parlàvem en català. Quan va ser possible, molts el vam aprendre a llegir i escriure, però sempre ens va quedar que, si algú ens parlava en espanyol, havíem de contestar-li en la mateixa llengua, ja que això entrava dins les normes de bona educació, que encara millorava si miraves de dissimular «el acento».

Amb el temps, s'ha vist que hi ha altres formes de veure el tema:

No pot ser que el castellanoparlant, que també sap català, faci un gest de «bona educació» si es dirigeix en aquesta llengua a un catalanoparlant?

No serà que, si canvio de llengua quan algú em parla en castellà, però que ha demostrat que m'entén, l'estic discriminant i d'alguna forma rebutjant del meu entorn?

Si canvio de llengua i deixo de parlar en català, estic ajudant l'altre que pugui aprendre'l, practicar-lo i fins i tot adoptar-lo?

La companya d'un de nosaltres és originària d'un país sud-americà i moltes vegades parla en català (que llegeix i escriu correctament), però en un 90% dels casos en sentir el seu accent, la interlocució del catalanoparlant és en espanyol, fins i tot quan se li ha explicat: «Miri, que entenc i parlo el català». Ella considera una ofensa que la tractin com a estrangera.

Els lingüistes diuen que aquestes actituds són conseqüència d'un **complex, autocensura i subordinació molt consolidats i naturalitzats**, que també ha interioritzat el parlant monolingüe espanyol. Tot això passa sense que en siguem conscients, sense aplicar cap sentit crític i amb

l'aquiescència i complicitat de les institucions, que podrien fer campanyes de conscienciació i sensibilització que expliquessin que s'aplica un bilingüisme pervers que porta al menysteniment i progressiva desaparició de la llengua minoritària i a la substitució per la majoritària.

Dit això, el consell que aquests lingüistes ens donen és que, si parles en català i t'entenen (més del 90% de la població de Catalunya ho fa), no canviïs d'idioma, i si es té prou confiança, animis que practiquin el català ja que està disposat a fer l'esforç d'ajudar-lo a millorar en vocabulari i dicció. Això és especialment valuós i important en el cas dels nous nadius com a signe d'acolliment i d'integració al país d'acollida.

Què ens espera en els propers anys?

Si la situació crítica de la nostra parla es deixés evolucionar, sense fer-hi res, el català passaria en poc temps a ser una llengua morta o residual, com el gaèlic a Escòcia, l'occità al sud de França o l'aragonès i l'asturià al país veí. Per tant, la població catalana i les institucions del nostre país tenen l'obligació de defensar, protegir i preservar la nostra parla, que també és la base de la nostra cultura i identitat.

No dispenso de coneixements per saber com s'ha d'encarar la recuperació de la llengua als patis de les escoles i instituts, i sobretot en el jovent de les grans ciutats. Però sé que les institucions autonòmiques, les diputacions i els ajuntaments catalans tenen el deure i l'obligació d'involucrar-se plenament i totalment en aquesta lluita. És evident que no es pot comptar que el *gobierno del Reino de España* faci o participi en cap campanya promocional del català, sinó tot el contrari.

La ciutadania, les ONG, les associacions de barri, les societats culturals..., tot el que es coneix com a societat civil pública, també ha d'involucrar-s'hi en dos aspectes: organitzant i participant activament en campanyes pel català, i pressionant fortament els estaments polítics per obligar-los a actuar amb contundència, decisió i eficàcia.

És cert que només som una *Comunidad Autónoma*, no tenim la força d'un estat propi per establir una política lingüística en llibertat, com ho van fer, per exemple Letònia, Lituània o Kosovo, un cop van ser independents. Però el que no és acceptable és que les institucions catalanes, i més «la majoria del 52%», no donin exemple ni aprovin les lleis necessàries per fer-ho, i que a més no mostrin capacitat ni voluntat de fer-les complir i que no tinguin el coratge que exigeix el moment.

Conclusions finals:

El català no solament depèn de tu, del voluntarisme o de les bones paraules, sinó del fet que institucions i ciutadania assumeixin que som una nació que no vol perdre ni la seva cultura ni la seva identitat de les quals l'idioma és el principal exponent.

Josep M. Torres Rodríguez
i Neus Falguera Aleu
Vocalia de Debat i Participació

Com ajuda el dret a mantenir el control sobre la pròpia vida

Darrerament s'ha despertat un gran interès sobre els instruments que permeten a les persones mantenir la seva autonomia respecte a decisions controlar aspectes de gran importància, com són els socioeconòmics i els de salut.

Pel que fa referència a la pròpia vida i la gestió dels assumptes propis podem mencionar tres documents jurídics molt interessants que donen molta tranquil·litat a les persones.

El més conegut és el document de voluntats anticipades. En ell les persones expressen les seves preferències sobre el tractament mèdic al que podrien ser sotmeses, en el cas que no estiguin en condicions per fer-ho per elles mateixes, pensem en situacions de greu deteriorament físic o mental que desemboquin en una situació de pèrdua de consciència.

Les persones podran manifestar fins a quin punt d'esforç terapèutic estan disposades a rebre en el cas d'una situació irreversible: rebutjar alimentació o hidratació assistides, tractaments experimentals, per exemple, i deixar palesos els seus desitjos de morir amb dignitat, sense dolor, a la pròpia casa, si es possible, i fins i tot instruccions sobre com disposar del propi cos difunt.

No tan coneguts però molt útils són els poders preventius atorgats davant notari. Es habitual que quan una persona pateix un accident o una malaltia i queda temporalment incapacitat, la gestió del seus assumptes quedi interrompuda, ningú pot prendre decisions sobre els seus interessos, la qual cosa pot suposar un greu trasbals i fins i tot un important cost econòmic, pensem en un problema amb un pis llogat.

Per evitar aquesta situació un poder preventiu, que només tindrà vigència si la persona no pot atendre per ella mateixa els seus assumptes, pot ser la solució, a més permet graduar els supòsits d'incapacitat en que es pot activar i l'abast de les capacitats de l'apoderat.

Finalment la declaració d'autotutela, que es fa davant del notari, i on es designa la persona qui es vol sigui el seu tutor en cas d'incapacitat. D'aquesta manera s'evita el retard en la presa de decisions sobre els seus interessos que suposa haver d'esperar el nomenament d'un tutor judicial per part del jutge després d'un procediment judicial.

Tomás M. Baeza Jaén

Mediador - Advocat

Col. 36186

TOMÁS M. BAEZA JAÉN

Membre de l'Associació Catalana de Dret Col·laboratiu
Membre de la Societat Catalana d'Advocats de Família

A Acord Legal ens preocupen les persones i per això ens dediquem a assessorar-les en les seves decisions més transcendents i personals relacionades amb:

- Família: convenis de parella, acords amb fills, solucions per a les persones grans.
- Successions: confecció de testament, repartiment d'herències.
- Estrangeria: residència, treball, adquisició de nacionalitat.

Acompanyem respectant la voluntat dels nostres clients des d'una perspectiva preventiva. Quan es plantegi un conflicte avaluarem la possibilitat de resoldre'l mitjançant el procediment més adequat per aconseguir una solució satisfactòria, ràpida i econòmica adaptada al seu cas particular, deixant el procediment judicial com a últim recurs.

Una veïna dels Jardins Montserrat

A mitjans de setembre d'enguany, tot just quan sortia publicada la revista de l'AVVEE núm. 101, en la qual denunciàvem l'escocell de davant del quiosc de l'Olimpia dels Jardins Montserrat, la màquina piconadora

(veieu foto) començava els treballs per extreure el tros de tronc i les arrels de l'arbre que havien tallat mesos enrere. Per fi, el pas davant de l'esmentat quiosc havia deixat de ser perillós (veieu foto). Ens congratulem que l'article amb la denúncia feta a la

revista hagi causat efecte. Continuarem fent-nos ressò de tot els desperfectes i deficiències del barri amb l'esperança que es resolguin, ja que denunciar-ho a la Regidoria del Districte no serveix de res.

La primera exigència és, com ja ha manifestat reiteradament el veïnat dels Jardins Montserrat, que la zona d'esbarjo de gossos torni a ser espai per a infants i gent gran. L'hem de recuperar!!

La segona pretensió és que els responsables de Districte tinguin cura de les zones enjardinades i mantinguin com cal els espais verds que són de tots i totes perquè deixin de ser un femer. Podem dir que amb prou feines han pogut sobreviure algunes plantes. La gespa està tota feta malbé pels gossos, ja que juguen i fan les seves deposicions en qualsevol lloc dels jardins, ignorant la zona que tenen dedicada exclusivament!! (Veieu dues fotos: jardí i escocell.) Com a exemple

del que podia haver estat si les persones que s'encarreguen de tenir-ne cura ho haguessin gestionat correctament, visiteu els jardins que hi ha en l'espai de l'antiga caserna dels bombers del carrer Provença amb Villarroel (veieu fotos).

Ens preguntem per què tanta desídia en els Jardins Montserrat??

Carme Álvarez

Barcelona, 26 de novembre de 2021

El Casal Popular Lina Òdena és necessari

El passat 25 de novembre la policia va desallotjar al Casal Popular Lina Òdena del local ocupat en que feien les seves activitats al carrer Mallorca, prop del Mercat del Ninot. La "Lina", com és conegut per molts veïns i entitats del barri va ser un dels dos llocs dels quals les xarxes de solidaritat van organitzar el suport als més dèbils durant els durs mesos del confinament. Des de llavors han continuat amb un programa cultural, reivindicatiu i de suport molt necessari en un barri com l'Esquerra de l'Eixample amb grans mancances socials i un canvi accelerat en la seva població.

Des de l'Associació de Veïnes i Veïns ens solidaritzem amb la seva lluita per trobar una solució estable. La "Lina" és necessària al barri i sense les xarxes i associacions de joves, solidàries i reivindicatives, no tindríem futur.

Fa anys, la primera acció important que va fer l'Associació, quan encara no era legal, va ser "ocupar" el Xalet, la Casa Golferichs. La llei de llavors permetia a la propietat

degradar l'edifici, enderrocar-lo i fer pisos. Molts veïns crèiem que era un patrimoni a preservar i un lloc per activitats per la comunitat. Moltes coses han canviat i moltes no, per això creiem que la "Lina" és necessària.

Foodcoop BCN avança cap a l'obertura apostant per la inclusivitat i la intercooperació

Ben aviat el veïnat de l'Eixample Esquerre podrà gaudir d'una innovadora proposta per consumir de forma transformadora. El supermercat cooperatiu i participatiu Foodcoop BCN està a punt d'apujar la persiana al passatge d'Aragó en una aposta per reforçar el teixit social de barri i per fer més accessibles els productes sostenibles i saludables i construir unes relacions justes amb les productores locals.

L'obertura de l'establiment, impulsat per les veïnes i sense ànim de lucre, està prevista per a principis de 2022. La reforma del local, que va començar pel novembre, està a punt de finalitzar, pendent dels últims retocs que farem conjuntament les mateixes sòcies. Mentrestant, un rehabilitat passatge comença a prendre forma com un oasi de tranquil·litat enmig del tràfec de la ciutat.

El projecte ha fet un important salt endavant des que us en vam parlar en el butlletí anterior en haver completat les necessitats de finançament i haver superat les 400 sòcies. Tanmateix, el col·lectiu no hem deixat de cercar solucions a reptes pendents. Tot i els esforços per ajustar els preus dels productes, reduint costos, entre d'altres, amb la col·laboració de les sòcies en tasques quotidianes del supermercat, som conscients que l'accés a aquest tipus de consum pot ser difícil per a moltes veïnes per motius econòmics. Així, intentant complir amb un dels nostres valors fundacionals, la inclusivitat, la cooperativa ha trobat una fórmula per facilitar l'accés a persones i famílies en situació de dificultat econòmica. Gràcies a una subvenció de la Diputació de Barcelona, trenta d'elles podran beneficiar-se d'una reducció del vuitanta per cent de l'import de l'aportació al capital social de la cooperativa, imprescindible per convertir-se en sòcia. D'aquesta manera, evitem que aquest requisit inicial pugui esdevenir una barrera infranquejable.

Altres reptes que teníem molt clars des del moment en què la iniciativa es va engegar era el de la intercooperació amb projectes similars i el de la rèplica del model. Només així podrem contribuir a la creació d'una xarxa de supermercats cooperatius amb capacitat per convertir-se en una oferta alternativa real per a les consumidores. En aquesta línia, el passat 26 de novembre vam organitzar el primer Fòrum de Supermercats Cooperatius i Participatius d'àmbit estatal. L'acte es va celebrar al Centre Cívic Urgell i va comptar amb el suport de l'Ajuntament de Barcelona en el marc de la Capitalitat de l'Alimentació Sostenible en què es troba immersa la ciutat. La trobada va servir per compartir experiències i per plantar la llavor d'una instància col·laborativa estable que ens permeti créixer plegats i reforçar el consum transformador.

Com veieu, Foodcoop BCN avança amb pas ferm cap a l'obertura. Esperem que moltes veïnes us hi sumeu ben aviat i pugueu gaudir d'aquesta experiència tan especial i engrescadora.

Esther Bermejo

RADARS

Fem barri amb les persones grans

Volem que les persones grans no se sentin soles i que puguin viure a casa seva en condicions de seguretat i benestar

- Et sents sol o sola?
- Vius sol/a o amb alguna altra persona gran?
- Vius amb algú que està en situació de dependència?
- Vols conèixer gent?

Participa en el projecte Radars

Gràcies a la implicació del veïnat i les entitats del barri, i amb la complicitat de persones voluntàries, podràs participar en les activitats del barri, conèixer persones amb qui compartir el temps i sentir-te acompanyat/ada.

- Truca'ns al 936 197 311
- Escriu-nos a radarsgentgran@bcn.cat
- Apropa't al teu centre de Serveis Socials i pregunta
- Demana informació en el teu Centre d'Atenció Primària (CAP)

BARCELONA.CAT/RADARS

Bicibús

Voldria compartir amb vosaltres el sorprenent espectacle que vaig viure fa unes setmanes:

Tinc per costum al matí fer el primer cafè al balcó on gaudeixo de l'agradable sensació de la calor del sol primerenc i de la tranquil·litat de les primeres hores.

Un matí de divendres, un soroll diferent del dels altres dies em va cridar l'atenció, era com el so d'un pati d'escola alegre i rialler, que em recordava les notes de les cançons que jo cantava de petita a l'escola. Dempeus, em vaig recolzar a la barana del balcó i vaig veure una munió de canalla que damunt de les seves bicicletes, totes de diferents colors, enfilava carrer Entença amunt.

Era un espectacle meravellós. Aquell conjunt de "mocosos" que corrien damunt de l'asfalt gris i dur, eren en aquell moment els amos d'un dels carrers més sorollosos de la ciutat. Per un moment no vaig poder fer-me a l'idea de què coi passava. L'Eixample, un dels barris més densos i contaminants de Barcelona, oferia l'espectacle d'uns nens anant a l'escola en bicicleta. Els nens sí que entenen que els carrers, lliures de cotxes i fums contaminants, també poden ser llocs per gaudir-ne. Era un espectacle meravellós: la revolució de les escoles.

Ara us explico de què va tot això:

Què és un Bicibús? Aquesta modalitat de transport escolar està organitzada i coordinada per les famílies amb la participació del centre escolar i el suport municipal, teixint així una comunitat educativa amb els infants com a principals protagonistes. La seva posada en marxa té com a objectiu la promoció del canvi cap a la mobilitat activa i sostenible, però també porta implícita l'adquisició de noves habilitats per a l'autonomia personal dels infants així com l'aprenentatge de valors fonamentals com la cooperació, el respecte i la col·laboració.

El primer Bicibús de Barcelona es va posar en marxa el curs passat a Sarrià-Sant Gervasi per arribar en bicicleta fins als col·legis i s'ha estès a l'Esquerra de l'Eixample, que és on els participants van acompanyats per primer cop de la policia per circular per carrers amb molt de trànsit, com el carrer Entença. Aquesta ruta té la continuïtat garantida per l'Ajuntament, com a mínim, fins a Nadal. Llavors s'avaluarà si continua tenint èxit de convocatòria i si es manté l'acompanyament de la Guàrdia Urbana. Bicibús de l'Eixample porta cada divendres més famílies en bicicleta cap a l'escola, des

Foto: Betevé

del Mercat de Sant Antoni fins a l'antiga presó Model on se situen les escoles Xirinacs i Entença. L'edició de la setmana passada, la setena, va batre rècords de participació, amb unes 200 persones, i ja comptava amb dues noves branques per desviar participants cap a l'Escola Diputació pel carrer Consell de Cent. I aquest divendres, tot i la pluja, moltes bicicletes han continuat enfilant juntes el camí cap a l'escola.

Ara, el Bicibús de l'Eixample ja prepara un salt d'escala: una nova línia que circularà per la calçada com la primera, i que farà un trajecte paral·lel al mar per connectar la plaça Letamendi amb la Model i recollirà famílies de les escoles Auró [al carrer Mallorca] i Llorers [al carrer Aragó]. El recorregut ja s'ha provat les últimes setmanes i ara es busca consolidar-lo perquè, com els altres, pugui avançar pel mig de la calçada. Es preveu que aquesta nova ruta, que també podria seduir famílies de l'escola IPSI, comenci a funcionar divendres que ve, 19 de novembre.

El que en queda per definir és quin serà l'itinerari concret. Es dona per fet que, com que sortirà de la plaça Letamendi, passarà per algun tram d'una via tan transitada com el carrer Aragó i es desviarà per altres carrers de l'Eixample paral·lels al mar. Els organitzadors s'han emplaçat a una trobada amb la Guàrdia Urbana, sobre el terreny i a l'hora punta del matí per acabar de pactar la ruta.

Fonts del districte de l'Eixample apunten que la setmana que ve es definiran tant l'itinerari com la periodicitat de la nova línia, que es preveu setmanal com la primera, i la necessitat d'acompanyament de la Guàrdia Urbana. El d'avui, doncs, ha estat l'últim Bicibús de l'Eixample amb una sola línia i, a partir de la setmana que ve, si no hi ha complicacions d'última hora, la iniciativa passarà a tenir un traçat vertical i un altre d'horitzontal.

Escoles d'altres zones de Barcelona també s'han interessat per activar noves línies. Prova de la bona rebuda de la proposta entre les comunitats escolars és que la xerrada que oferiran els organitzadors de les iniciatives pioneres, la setmana que ve, ja té confirmada l'assistència de famílies d'una vintena de centres interessats en replicar el model.

Adjunto més informació:

<https://beteve.cat/mobilitat/video-bicibus-eixample-viral-milio-visites/>

https://ajuntament.barcelona.cat/bicicleta/ca/noticia/el-bicibus-sestrena-a-lesquerra-de-leixample_1101393
bicibuseixample@gmail.com

Foto: Totbarcelona

Activitats de la Vocalia de Gent Gran

BERENAR PER LA FESTA MAJOR...

Per la Festa Major la vocalia de la Gent Gran va organitzar un berenar amb l'assistència d'unes 20 persones. Tot molt ben preparat i coordinat per la Maria i les seves "chicas de oro". En acabar es va dur a ter-

me un petit espectacle a càrrec de l'Albert i l'Angelina, on tothom va riure amb les actuacions. Va estar una vesprada molt divertida i tothom va gaudir en aquesta trobada.

... I UN ALTRE BERENAR ABANS DE LES FESTES DE NADAL!

En aquesta ocasió vam comptar amb la nostra estimada Montserrat Roma.

Una tarda musical perfecta

Dijous, 7 d'octubre. Ja feia dies que les noies de la Vocalia de Diversitat Funcional miraven el cel... Plourà, no plourà? Què devia passar? Sí, la Vocalia de Diversitat Funcional tornava a funcionar. No havia pogut fer res des del gener de 2020!

Ara es preparava un concert d'òpera i sarsuela a l'aire lliure, al jardí de Rosa Deulofeu, un dels nostres espais preferits.

Però no penseu que era la Vocalia sola la que havia fet la feina, no, no... Van tenir una gran ajuda en el senyor Joan Deulofeu, més conegut com "el pare de la Rosa", persona molt estimada per nosaltres, que va voler col·laborar organitzant el concert: ens va portar el Joan i la Laia, que tenen fama de ser els millors cantants de Terrassa.

No sabem si és perquè el senyor Deulofeu és sastre, però tot va anar com una seda.

Temps: sol esplèndid i temperatura boníssima. El públic, malgrat les circumstàncies, era abundant, i amb moltes ganes de tornar-nos a veure. Quan van arribar ja estava

tot perfectament a punt. El Joan i la Laia van fer honor a la seva fama: són una parella encantadora, molt elegant i canten de meravella. L'espectacle que ens van presentar es diu *Catalunya canta*, i és molt variat; es compon tant de peces de sarsuela com de cançons populars catalanes, entre les que destaquem *La gavina*, *Rosó*, *L'emigrant* i, per acabar, el famós brindis de *La traviata*, que va tenir tant d'èxit que el van haver de repetir. Algunes persones van acabar ballant a l'escenari!

Com us dèiem, una tarda musical perfecta que ens agradaria que es pogués repetir, i per la qual donem les gràcies tant als cantants i al senyor Deulofeu com al públic assistent.

Esperem tornar aviat a fer activitats i ens veiem a la propera ocasió.

Irene Beltran

Vocalia de Diversitat Funcional

POESIA

MOMENTS - A LA MEVA FILLA

M. José Jiménez Arbiza

PER SEMPRES MÉS
EL DRET A LA LLIBERTAT
DES DE L'AMOR.

Ets un tros
del meu cor
des que vas arribar
als meus braços, i...
per sempre més.

El cordó umbilical
que ens unia en néixer
el vaig tallar...

Per donar-te:
la llibertat
de viure tu
la teva vida.

Per poder escollir:

Els teus camins.
El que més feliç
et faci.

El que més
t'enriqueixi.

Per poder escollir

El ser lliure
per fer
el teu camí.

Per poder escollir:

El dret a educar
a la teva família
amb llibertat i honestedat.

El donar una
vida plena
als teus fills
i ensenyar-los hi
a viure en aquest món.

Jo sempre restaré
al teu costat i,
acceptaré amb amor,

satisfacció, i, orgull
de mare, el que
tu escullis.

Per mi ha estat meravellós
ser al teu costat.

Gràcies filla!
Per tot el que em dones.

Per sempre més
he sigut i soc
molt feliç amb tu.

T'estimo!

Mama

23 d'abril de 2003

JUGAR AMB LES PARAULES

Per a les i els talleristes de Memòria 3 de l'AVVEE és un plaer jugar amb les paraules.

Aquesta vegada hem volgut descobrir que ens suggereixen frases com les següents:

1. Maria Aurèlia Capmany i Farnés (Barcelona, 3 d'agost de 1918 - 2 d'octubre de 1991), novel·lista, dramaturga i assagista barcelonina que destacà també com a activista cultural, feminista i antifranquista.

"He viscut en un món prudent i ple de suspicàcies que no m'agrada. M'agrada la gent decidida i rotunda i fins i tot mal genit". *Dietari de prudències*, Barcelona, 1982

2. Joan Oliver i Sallarès (Sabadell, 29 de novembre de 1899 - Barcelona, 18 de juny de 1986), que emprà com a poeta el pseudònim **Pere Quart**, fou un poeta, dramaturg, narrador, traductor, director literari i periodista català, considerat un dels poetes i dramaturgs més destacats de la literatura catalana del segle XX.

"Tots hem estat infants, i tots hem salvat alguna cosa del naufragi de la nostra infantesa." *Temps, records*, Sabadell, 1991

Què li suggereixen a la Marga:

Frase 1. Jo personalment sintonitzo més amb gent decidida, ja que, si les seves idees no són equivocades, ens permeten avançar socialment.

Frase 2. El que hem viscut en la infantesa ens marca l'esdevenidor.

Què li suggereixen a la Teresa:

Frase 1. S'han passat molts anys en què el silenci quasi era obligat, i no acostumàvem a preguntar gaire. Si per casualitat hi havia algú que deia les coses pel seu nom, ho agraïes, encara que era bo ser prudent.

Frase 2. Tots hem passat la infantesa, cada persona a la seva manera, depenia de l'estat d'ànim i de les necessitats del moment, inclús entre germans teníem les nostres diferències a causa de l'edat i del sexe. Sempre queden records que en algun moment et venen al pensament, sobre tot dels pares, que ens varen estimar molt.

Què li suggereixen a la Dolors:

Frase 1. Li agraden les persones que són tenaces, que saben el que volen i que, gairebé sempre, ho aconsegueixen tot.

Frase 2. En la infantesa sempre hi ha alguna cosa a la qual en aquell moment no vas donar gaire importància, però que no has pogut oblidar mai.

Què li suggereixen a l'Anna Maria:

Frase 1. Estic totalment d'acord amb ella, perquè el món més o menys sempre és igual. Llegint la història veus que sempre hi ha bons i dolents, a vegades s'alternen una mica, però no millorem.

Frase 2. Jo, com que vaig viure la meua infància de postguerra, crec que he salvat el meu instint per no malbaratar les coses. Un exemple, quan em poso oli, que m'agrada molt, sempre penso en la meua àvia que sempre deia:

"Una miqueta, que s'acaba". També recordo, quan em maven d'anar a buscar el racionament, com, amb una màquina, mesuraven la quantitat que et tocava segons els familiars que eren a la targeta. També recordo que, quan havíem de fer arròs, mongetes o cigrons, els havíem d'escampar sobre la taula i destriar la brossa i els cucs que portaven.

Què li suggereixen a la Núria:

Frase 1. Jo en el món d'avui hi veig una manca de prudència i molt egoisme. Tothom va a la seva sense posar-se a pensar si la seva actitud comporta algun dany per a la societat que l'envolta. Em fa molta pena veure com una meitat del món pateix fam i misèria i se sent greument humiliada, especialment per l'abús de poder d'aquells que podrien alleujar el seu patiment i que viuen esplèndidament a costa seva. Em fa sentir malament l'actuació d'alguns mandataris que es mouen solament per interessos i afany de poder.

Frase 2. Tots tenim records de la nostra infantesa, salvats de l'oblit per la gran petjada que van deixar en la nostra persona i que van tenir molt a veure en la nostra formació i en la nostra manera de pensar; fets que, en moments importants, tornem a reviure i ens acompanyaran sempre.

Carme Álvarez

Tallerista

Ha estat un plaer transcriure els vostres pensaments

HISTÒRIA DE LA REVISTA

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 14. Gener 1998

L'editorial reflexiona al voltant de les comissions sectorials i la participació dels veïns i veïnes tot exposant que és l'oportunitat d'influir en el present i el futur del barri.

El Carneistoltes és present amb la creativa il·lustració de l'Olga. El relat d'Eduard Castellarnau ens adreça cap a la qüestió de l'aigua i la font.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 15. Febrer 1998

En portada, el Carneistoltes que té la virtut d'aconseguir alliberar-nos per uns dies.

S'anuncia la xerrada-col·loqui sobre el treball precari i l'atur, i la preparació de la Jornada d'Informació Ciutadana al Carrer preparada per la FAVB.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 16. Març-abril 1998

L'editorial està dedicada a l'assemblea general del 26 de febrer. L'article amb el títol *Col·legi Mallorca. Col·legi públic dins l'empresa privada? O una empresa privada dins d'una escola pública?* explica que l'Eixample és la zona

oferta d'escola pública.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 17. Maig 1998

En portada, reflexió sobre el paper de les associacions de veïns i veïnes i de la ciutadania en general.

El dibuix de l'Olga s'inspira en la segona desfilada de models de senyores del 19 de maig que es farà al local de l'AVVEE a l'Avinguda de Roma, 139.

En pàgines interiors, es detalla l'oferta del Centre de Serveis Socials de l'Esquerra de l'Eixample.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 18. Juny 1998

Portada dedicada a la Nit de Sant Joan i la Flama del Canigó, amb il·lustració de l'Olga.

L'editorial *Com es viu l'ancianitat* relata la celebració del Tercer Congrés de la Gent Gran organitzat per la conselleria de Benestar Social i en el qual l'AVVEE té una persona representant. A

la ponència es parla de les reivindicacions bàsiques necessàries per a l'atenció de les persones grans: pensions, sanitat pública, educació pública i gratuïta, atenció social primària, residències assistides i centres sociosanitaris, dret a l'habitatge digne, canals de participació institucional de les persones i dret al desenvolupament integral de les persones.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 19. Juliol-agost 1998

L'editorial està dedicada al record de dues persones molt vinculades a l'Associació que van morir al juny de 1998: Jaume Petit, president entre 1986 i 1989, i Josep Ramon Gomà, secretari des de febrer de 1997.

A l'interior continuen els relats d'Eduard Castellarnau i destaquen l'acord de l'assemblea del 9 de juny sobre *La lluita de l'aigua*.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 20. Setembre 1998

En portada, el programa d'actes organitzats per l'AVVEE durant la Festa Major amb la il·lustració de l'Olga.

En pàgines interiors destaquen l'escrit d'Alfredo Vela, president de la Confederació d'Associacions de Veïns, sobre l'avantprojecte de llei de

la Generalitat i la campanya de l'aigua.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 21. Octubre 1998

A l'editorial, comentari sobre la celebració de la Festa Major i la foto del gegant que ja té l'Eixample.

I pel que fa a la lluita, reconeixen *Una gran victòria* per haver guanyat un espai públic com el de Germanetes dels Pobres. Un espai que ha deixat

de ser privat però per al qual esperen que la Direcció del Clínic expliqui els plans de futur.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 22. Novembre 1998

L'editorial continua reivindicant que les Germanetes dels Pobres es dediqui a equipaments per a la gent gran i a satisfer, per part del Clínic, les necessitats sociosanitàries de Barcelona. I es comenta que, ja que les associacions

de veïns i veïnes faciliten el contacte intergeneracional, convé proveir-los de l'espai suficient per donar cabuda a totes les necessitats.

Es presenta la segona etapa de Feines i Serveis. La Comissió de Medi Ambient continua treballant per solucionar el problema de sorolls i pacificar la zona al voltant del Clínic i Bombers.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 23. Desembre 1998

L'editorial es continua dedicant al futur de Germanetes, propietat del Clínic. El seu gerent vol dedicar l'espai a l'ampliació de les seves necessitats assistencials i de formació universitària.

L'editorial també relata els objectius per al proper any 1999.

En pàgines interiors, hi trobem una enquesta sobre el reciclatge al barri.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 24. Gener 1999

En portada, l'editorial és dedicada a Germanetes a l'espera que comptin amb l'AVVEE per decidir el seu destí. La Model i el seu futur, i la *Campanya contra el abusos en els impostos de l'aigua*.

La il·lustració de l'Olga i *Carnestoltes 1999* recorden el paper de les disfresses que ens ajuden a interpretar la vida.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 25. Febrer 1999

Tot segueix igual, ho expliquen a l'editorial i s'hi afegeix una altra preocupació: la implantació d'una nova modalitat de centre d'assistència primària que modifica el temps d'atenció dels metges de medicina general.

Es continua, a la portada, divagant sobre la disfressa de debò. Aquesta vegada amb *L'striptease necessari. Ai, quina vergonya*.

A l'interior, escrit de la Confederació d'Associacions de Veïns sobre la Campanya de l'aigua.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 26. Març 1999

En portada, tercera desfilada de moda de senyora.

A l'editorial es descriuen les preocupacions de les quals es va parlar a l'assemblea general celebrada el 24 de febrer, com són, principalment, la necessitat de millorar el nivell de vida i desenvolupament de les persones del barri. Per això cal, entre altres actuacions, millorar i completar el mapa escolar, fer escoles bressol, completar la reforma de l'assistència primària, construir residència pública i centre de dia per a la gent gran, fomentar el comerç de barri i que els joves puguin quedar-s'hi construint pisos de lloguers taxats i posant càrregues econòmiques sobre els habitatges buits.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 27. Abril 1999

Festa de Sant Jordi. A les biblioteques Joan Miró i Lola Anglada, lectura de contes.

El 17 d'abril se celebra el vintè aniversari de la creació de l'Esplai Boix de l'AVVEE.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 28. Maig 1999

Destaquen, en portada, tres escrits: el de Jordi Ribó, el de Mireia Balasch i el d'Eduard Castellarnau. També el convit que s'ha de celebrar durant la Festa de la Primavera amb un berenar a l'AVVEE.

En pàgines interiors s'escriu sobre les protestes pels sorolls, l'estrena del grup de teatre l'Esqueix, la taula rodona de debat sobre els temes més punyents a la qual estan convidats els partits polítics a la Biblioteca Lola Anglada: *Un plat de poesia està*.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 29. Juny 1999

Portada dedicada a la Nit de Sant Joan, *Nit d'Amor*.

En pàgines interiors: davant les eleccions municipals i preocupats per la situació del barri de l'Esquerra de l'Eixample, l'AVVEE va adreçar unes preguntes als partits polítics i es fa públic el que van respondre.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 30. Juliol 1999

A l'editorial, conflicte sobre el contracte del local. I *Per fi fem vacances!*

En pàgines interiors: atès que a l'AVVEE hi ha dos col·lectius de gent jove organitzats a l'entorn de l'Esplai i del Casal de Joves Queix, "no es podia ajornar la creació d'una colla d'esforçats xicots i xicotes de mitjana edat (40-55): el Grup Empenta".

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 31. Setembre 1999

Ja tenim a sobre la Festa Major i en portada el programa dels dies 30 de setembre, i 1, 2 i 3 d'octubre.

En pàgines interiors: situació de la Campanya de l'aigua, primer premi del 5è Concurs de Poesia, article sobre la revisió del gas, i altres.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 32. Octubre 1999

Portada: l'Associació convidada a la Castanyada!!

Pàgines interiors:
– L'editorial reflexiona sobre les mancances del barri.
– Gabriel Gómez Plana escriu sobre la plataforma cívica La Model per la Cultura,

on reivindica la conservació de la capella gitana, i l'Associació cultural Helios Gómez s'afegeix al projecte.

– Esperanza Fernández (sòcia) escriu *La sanitat és un patrimoni dels ciutadans*.-Activitats a les biblioteques: la infantil i juvenil Lola Anglada i la Joan Miró.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 33. Novembre 1999

En portada:

– Pregó de la Festa Major amb la imatge de Paco Moran i Joan Pera, *la extraña pareja*, que van ser els pregoners.

– Reflexions en *Temps de tardor*.

En pàgines interiors, diversos temes:

– *Mirant cap al futur*, per Jordi Ligüerre.

– El futur de la presó.

– La tertúlia dels dimecres: debat amb membres de la Guàrdia Urbana i la Policia Nacional de l'Eixample, on exposaren les seves actuacions i els problemes més habituals al barri: sorolls, gossos i seguretat.

– El rebut elèctric.

– L'avinguda de Roma.

Eixample. Revista de l'AVVEE, núm. 34. Desembre 1999

En portada, Nadal *versus* 2000.

En pàgines interiors:

– Editorial: presó Model, concentració pel desbloqueig del trasllat dels presos i per la no especulació dels terrenys. Es preparen manifestacions, a partir de gener del 2000, en

el darrer dilluns de cada mes.

– Campanya de l'aigua.

– Contaminació acústica.

– El Consell de Districte. Per què s'ha creat?

– Domingo Aguiló escriu sobre els accidents de trànsit al carrer Villarroel amb Aragó.

– Dolors Fàbregues i Bertomeu escriu al voltant de dues captaires que s'asseuen a la porta del supermercat, prop d'on viu, en *Dues dones i un gat*.

– Actuacions del grup de teatre de l'Esquerra de l'Eixample.-Què és Boccia: esport adaptat per a paral·lítics cerebrals i discapacitats físics.

